

The Holy See

MESAJUL SFÂNTULUI PĂRINTE PENTRU POSTUL MARE 2022

**„Să nu obosim în a face binele, căci la timpul potrivit vom secera,
dacă nu vom deveni leneși! Așadar, acum, cât avem timp, să facem bine tuturor”
(Gal 6,9-10a)**

Iubiți frați și surori,

Postul Mare este timp favorabil de reînnoire personală și comunitară care ne conduce la Patele lui Isus Cristos mort și înviat. Pentru drumul de Postul Mare din 2022 ne va face bine să reflectăm asupra îndemnului Sfântului Paul adresat galatenilor: „Să nu obosim în a face binele, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom deveni leneși! Așadar, acum, cât avem timp (*kairós*), să facem bine tuturor” (*Gal 6,9-10*).

1. Semănatul și seceratul

În acest text apostolul evocă imaginea semănatului și a seceratului, atât de îndrăgită de Isus (cf. *Mt 13*). Sfântul Paul ne vorbește despre un *kairós*: un timp propice pentru a semăna binele în vederea unui secerat. Care este pentru noi acest timp favorabil? Cu siguranță este Postul Mare, dar este și toată existența pământească, pentru care Postul Mare este într-un fel o imagine [\[1\]](#). În viața noastră prea des predomină lăcomia și mândria, dorina de a avea, de a acumula și de a consuma, așa cum arată omul nechibzuit din parabola evanghelică, omul care considera viața sa sigură și fericită datorită recoltei bogate adunate în hambarele sale (cf. *Lc 12,16-21*). Postul Mare ne invită la convertire, la schimbare mentalității, așa încât viața să aibă adevărul și frumuseea sa nu atât în a avea cât mai ales în a dăruia, nu atât în a aduna cât mai ales în a semăna binele și în a împărtăși.

Primul agricultor este însui Dumnezeu, care cu generozitate „continuă să semene în omenire semine de bine” (Enciclica *Fratelli tutti*, 54). În timpul Postului Mare suntem chemați să răspundem la darul lui Dumnezeu primind Cuvântul său „viu și plin de putere” (*Evr 4,12*). Ascultarea asiduă a

Cuvântului lui Dumnezeu dă naștere la o docilitate promptă față de aciunea sa (cf. *Iac* 1,21) care face rodnică viața noastră. Dacă și numai acest lucru ne îmbucură, încă și mai măreață este, însă, chemarea de a fi „colaboratori ai lui Dumnezeu” (*1Cor* 3,9), folosind bine timpul prezent (cf. *Ef* 5,16) pentru a semăna și noi făcând binele. Această chemare la a semăna binele nu trebuie văzută ca o povară, ci ca un har cu care Creatorul ne vrea unii în mod activ cu mărinimia sa rodnică.

Și seceratul? Oare semănatul nu este în întregime în vederea recoltei? Desigur. Legătura strânsă între semănat și recoltă este reafirmată de același Sfânt Paul, care afirmă: „Cine seamănă cu zgârcenie va și secera cu zgârcenie, dar cine seamănă cu generozitate va și secera cu generozitate” (*2Cor* 9,6). Dar despre care recoltă este vorba? Un prim rod al binelui semănat există în noi înșine și în relațiile noastre zilnice, chiar și în gesturile cele mai mici de bunătate. În Dumnezeu niciun act de iubire, oricât de mic ar fi, și nicio „trudă generoasă” nu sunt risipite (cf. Exortăția apostolică *Evangelii gaudium*, 279). Așa cum pomul se recunoaște după roade (cf. *Mt* 7,16.20), tot așa viața plină de fapte bune este luminoasă (cf. *Mt* 5,14-16) și duce mireasma lui Cristos în lume (cf. *2Cor* 2,15). A-l sluji pe Dumnezeu, liberi de păcat, produce roade de sfinire pentru mântuirea tuturor (cf. *Rom* 6,22).

În realitate, ne este dat să vedem numai în mică parte rodul a ceea ce semănăm de vreme ce, conform proverbului evanghelic, „unul este semănătorul, altul este secerătorul” (*In* 4,37). Tocmai semănând pentru binele altuia noi participăm la mărinimia lui Dumnezeu: „Este mare noblee a fi capabili să punem în micare procese ale căror roade vor fi culese de alții, cu speranța pusă în forța secretă a binelui care se seamănă” (Enciclica *Fratelli tutti*, 196). A semăna binele pentru ceilalți ne eliberează de logicile înguste ale beneficiului personal și conferă aciunii noastre respirația amplă a gratuității, inserându-ne în orizontul minunat al planurilor binevoitoare ale lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu lărgete și ridică și mai mult privirea noastră: ne vestește că seceratul cel mai adevărat este cel escatologic, cel din ultima zi, din ziua fără de apus. Rodul împlinit al vieții noastre și al aciunilor noastre este „rodul pentru viața venică” (*In* 4,36), care va fi „comoara noastră din ceruri” (*Lc* 12,33; 18,22). Isus însuși folosește imaginea seminei care moare în pământ și dă rod pentru a exprima misterul morii și învierii sale (cf. *In* 12,24); și Sfântul Paul o reia pentru a vorbi despre învierea trupului nostru: „Se seamănă în putrezire și se învie în neputrezire; se seamănă în necinste și se învie în glorie; se seamănă în slăbiciune și se învie în putere; se seamănă un trup fizic și învie un trup spiritual” (*1Cor* 15,42-44). Această speranță este marea lumină pe care Cristos înviat o aduce în lume: „Și dacă ne-am pus speranța în Cristos numai în viața aceasta, suntem cei mai vrednici de milă dintre toți oamenii. Dar acum, Cristos a înviat din morți, fiind începutul învierii celor adormiți” (*1Cor* 15,19-20), așa încât cei care sunt intim uniți cu El în iubire, „într-o moarte asemănătoare cu a lui” (*Rom* 6,5), să fie uniți și cu învierea lui pentru viața venică (cf. *In* 5,29): „Atunci cei drepi vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor” (*Mt* 13,43).

2. „Să nu obosim în a face binele”

Învierea lui Cristos însufleete speranele pământeti cu „marea speranță a vieții venice și pune deja în timpul prezent germele mântuirii” (cf. Benedict al XVI-lea, Enciclica *Spe salvi*, 3; 7). În fața dezamăgirii amare pentru atâtea vise spulberate, în fața preocupării datorită provocărilor care amenință, în fața descurajării datorită sărăciei mijloacelor noastre, ispita este aceea de a ne închide în propriul egoism individualist și de a ne refugia în indiferență față de suferințele celuiilalt. „Cei tineri obolesc, iar cei maturi se ostenesc și se poticesc” (*Is 40,30*). Dar Dumnezeu „dă putere celui ostenit și înmulește tăria celui vlăguit. [...] Cei care speră în Domnul își întăresc puterea, se înalță ca pe aripi de vultur, aleargă, dar nu ostenesc, umblă, dar nu obolesc” (*Is 40,29.31*). Postul Mare ne cheamă să ne repunem credința și speranța în Domnul (cf. *1Pt 1,21*), pentru că numai cu privirea îndreptată spre Isus Cristos înviat (cf. *Evr 12,2*) putem primi îndemnul Apostolului: „Să nu obosim în a face binele” (*Gal 6,9*).

Să nu obosim în a ne ruga. Isus a învățat că este necesar „a ne ruga întotdeauna și a nu ne descuraja” (*Lc 18,1*). Avem nevoie să ne rugăm pentru că avem nevoie de Dumnezeu. Iluzia că suntem suficienți nouă în sine este periculoasă. Dacă pandemia ne-a făcut să atingem cu mâna fragilitatea noastră personală și socială, acest Post Mare să ne permită să experimentăm mângâierea credinței în Dumnezeu, fără de care nu putem avea stabilitate (cf. *Is 7,9*). Nimeni nu se salvează singur, pentru că toți suntem în aceeași barcă printre furtunile istoriei [2]; dar mai ales nimeni nu se salvează fără Dumnezeu, pentru că numai misterul pascal al lui Isus Cristos dă biruința asupra apelor întunecate ale morții. Credința nu ne scutește de suferințele vieții, dar permite să trecem prin ele uniți cu Dumnezeu în Cristos, cu marea speranță care nu dezamăgește și a cărei garanție este iubirea pe care Dumnezeu a revărsat-o în inimile noastre prin Duhul Sfânt (cf. *Rom 5,1-5*).

Să nu obosim în a extirpa răul din viața noastră. Postul trupesc la care ne cheamă Postul Mare să întărească duhul nostru pentru lupta împotriva păcatului. *Să nu obosim în a cere iertare în sacramentul Pocăinței și al Reconcilierii*, fiind că Dumnezeu nu obosește niciodată să ierte [3]. *Să nu obosim în a lupta împotriva concupiscentei*, acea fragilitate care împinge la egoism și la orice rău, găsind în decursul secolelor diferite căi prin care să-l facă pe om să cadă în păcat (cf. Enciclica *Fratelli tutti*, 166). Una din aceste căi este riscul de dependență de *media* digitale, care sărăcește raporturile umane. Postul Mare este timp propice pentru a contrasta aceste curse și pentru a cultiva în schimb o comunicare umană mai integrală (cf. *ibid.*, 43) făcută din „întâlniri reale” (*ibid.*, 50), față în față.

Să nu obosim în a face binele în caritatea activă față de aproapele. În timpul acestui Post Mare, să practicăm pomana dăruind cu bucurie (cf. *2Cor 9,7*). Dumnezeu „care dă sămânță semănătorului și pâine ca hrană” (*2Cor 9,10*) are grijă ca fiecare dintre noi nu numai să putem avea cu ce să ne hrănim, ci și să putem fi generosi în a face binele față de ceilalți. Dacă este adevărat că toată viața noastră este un timp pentru a semăna binele, să profităm îndeosebi de acest Post Mare pentru a

ne îngriji de cel care ne este aproape, pentru a deveni aproapele față de acei frați și surori care sunt răniți pe drumul vieții (cf. *Lc 10,25-37*). Postul Mare este timp propice pentru a căuta, și nu a evita, pe cel care se află în nevoie; pentru a chema, și nu a ignora, pe cel care dorește ascultare și un cuvânt bun; pentru a vizita, și nu a abandona, pe cel care suferă de singurătate. Să punem în practică invitația de a face binele *tuturor*, găsim-ne timp pentru a-i iubi pe cei mai mici și lipsii de apărare, pe cei abandonai și disprețuiți, pe cel care este discriminat și marginalizat (cf. Enciclica *Fratelli tutti*, 193).

3. „La timpul potrivit vom secera, dacă nu vom deveni lenei”

Postul Mare ne amintește în fiecare an că „binele, ca și iubirea, dreptatea și solidaritatea nu se obțin o dată pentru totdeauna; trebuie cucerite în fiecare zi” (*ibid.*, 11). Aadar, să-i cerem lui Dumnezeu statornicia răbdătoare a agricultorului (cf. *Iac 5,7*) pentru a nu deveni lenei în a face binele, pas cu pas. Cel care cade, să întindă mâna către Tatăl care ne ridică mereu. Cel care s-a rătăcit, înelat de seduciile celui rău, să nu întârzie să se întoarcă la El care este „mărinimos în iertare” (*Is 55,7*). În acest timp de convertire, găsim sprijin în harul lui Dumnezeu și în comuniunea Bisericii, să nu obosim în a semăna binele. Postul pregătește terenul, rugăciunea irigă, caritatea dă rodnicie. Avem certitudinea în credință că „la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom deveni lenei” și că noi, cu darul perseverenței, vom obine bunurile promise (cf. *Evr 10,36*) pentru mântuirea noastră și a altora (cf. *1Tim 4,16*). Practicând iubirea fraternă față de toți suntem uniți cu Cristos, care și-a dat viața pentru noi (cf. *2Cor 5,14-15*) și pregustăm bucuria Împărăției cerurilor, când Dumnezeu va fi „totul în toți” (*1Cor 15,28*).

Fecioara Maria, din sânul căreia s-a născut Mântuitorul și care păstra toate lucrurile „meditându-le în inima ei” (*Lc 2,19*) să ne dobândească darul răbdării și să fie aproape de noi cu prezența sa maternă, așa încât acest timp de convertire să aducă roade de mântuire venică.

Roma, Sfântul Ioan din Lateran, 11 noiembrie 2021, Comemorarea sfântului Martin, episcop

Franciscus

[1] Cf. SFÂNTUL AUGUSTIN, *Serm.* 243, 9,8; 270, 3; *En. in Ps.* 110, 1.

[2] Cf. *Moment extraordinar de rugăciune în timp de epidemie* (27 martie 2020).

[3] Cf. *Angelus* din 17 martie 2013.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana